

navnlig en Redegørelse for, hvordan den højtærede Minister tænker sig, at Udbetalingen skulde fremmes. Ifølge Loven af 27. Maj 1908 er det kun tilladt Statskassen at bruge indtil 1 Mill. Kr. aarlig til disse Anlæg, samtidig med at Loven tillader, at der maa bygges 4 Baner om Aaret. Der er jo, naar Privatbanebygningen skal fremmes hurtigt, stor Sandsynlighed for, at denne 1 Mill. Kr. ikke vil slaa til, og det er sandsynligvis ogsaa der, det kniber. Vi maa derfor enten bevilge flere Penge eller ogsaa indskrænke Banebygningen. Jeg kunde have ønsket, at den højtærede Minister havde sagt, at han vilde søge en meget stor Tillægsbevilling, eller at han havde sagt, at han vilde søge et indenlandsk Laan til Bygning af Privatbaner. Jeg skal her holde mig til Kolding Sydbane, som ligger i min Valgkreds og udelukkende i den. Efter den første Rate, der er blevet udbetalt, er der endnu et Resttilgodehavende hos Statskassen af omtrent 635,000 Kr. Hvis der altsaa ikke søges en større Bevilling paa det foreliggende Finanslovsforslag end 1 Mill. Kr., vil det let ses, at der kun bliver mellem 300,000 og 400,000 Kr. til Rest, og hvis altsaa Kolding Sydbane skal tilfredsstilles, hvorledes skal saa dette Beløb kunne forslaa til paa en anstændig Maade at fyldestgøre de andre Privatbaneanlæg? Jeg mener, at Staten ikke alene skal være en Betaler, af hvem man ved, man faar sine Penge, men den skal ogsaa være en Betaler, der betaler til den Tid, Pengene forfalder. Alle Pengene til Kolding Sydbane har man vistnok med Rette kunnet hæve for 1½ Aar siden, og det forekommer mig, at det er et for Staten uværdigt Forhold, at de endnu ikke alle er udbetalte.

Dernæst vil jeg takke den højtærede Finansminister for hans Tilsagn om, hvis de islandske Heste, der benyttes af Grænsengendarmeriet, skulde vise sig ubrugelige, da at ville tage under Overvejelse, at Gendarmeriet kunde blive forsynet med bedre Heste. Den højtærede Minister brugte dette Udtryk „Ambitionshensyn”, — „Ambitionshensyn mener jeg, vi ikke skal tillægge for megen Vægt”. Det lyder næsten, som om det udelukkende var Ambitionshensyn, jeg tillagde Vægt, men saaledes er det ikke paa nogen Maade. Jeg har gennemlæst

Referatet af min Tale, og jeg ser, at jeg kun har anvendt et Par Linier paa dette. Jeg har pointeret, at Hestene ikke egner sig til dette Brug, men at der ogsaa er visse Anstændighedshensyn at tage, vil jeg dog gøre den højtærede Minister opmærksom paa. Naar vi lige nede ved Grænsen lader vore Gendarmere ride paa saadanne smaa ubrugelige Heste, er det, ligesom vi klistrer en Etikette op, hvorpaa der staar: „Uanstændig Sparsommelighed”. Vi skal ganske vist bestræbe os for at være sparsommelige, men Sparsommeligheden kan sikkert drives for vidt.

Jeg glemte før, da jeg talte om Privatbanerne, at nævne, at der i alt er bevilget Tilskud til 51 Baner, og hvis man nu sætter, at hvert af disse Baneanlæg fra Staten vil kræve godt $\frac{1}{3}$ Mill. Kr., vil Staten i alt komme til at tilskyde omtrent 20 Mill. Kr. Hvis man nu forrykker Kreditforholdene blot et Aar, altsaa altid er et Aar bagud, med 1 Mill. Kr., vil Staten derved komme til at give 20,000 Kr. aarlig i Mere-Rente, end hvis den selv havde laant Pengene, da Koncessionshaverne maa betale en Vekselrente, der sikkert altid vil være 1 pCt. over den Rente, Staten kan laane Pengene til. Dette bliver for alle Banerne omtrent 200,000 Kr., og hvis Kreditforholdet bliver forrykket 2 Aar, vil det blive 400,000 Kr. Dette er jo ikke ganske smaa Summer.

Ved de to Ting, jeg her har peget paa, vil Staten fremme Anstændighed og hæve Moralen, og saa vil den endda tjene Penge. Jeg vil derfor bede Finansudvalget og den højtærede Minister tage disse Spørgsmaal op til Overvejelse, eventuelt ved Samraad.

Laursen: Ogsaa jeg vil bringe en Tak til de forskellige Ministre for de Svar, de har givet mig paa de Bemærkninger, jeg tillod mig at gøre under mit første Foredrag. Specielt vil jeg sige til den højtærede Indenrigsminister, at det ikke var Adressaten, der var ubekendt, men det var Felsted og Aabenraa, der var ubekendte Byer for det tyske Postvæsen, hvad de to Konvolutter, jeg har tilladt mig at overrække den højtærede Minister, til fulde godtgør.

Overfor de Svar, jeg fik fra den højtærede Kultusminister og den højtærede Landbrugsminister, vil jeg kun bringe min